

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 2571/05
17.11.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Данице Богдановић, председника већа, Вере Пешић и Гордане Џакула, чланова већа, са саветником суда Милком Милутиновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, против решења Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије број 183-00-00043/2005-13 од 25.1.2005. године, у правној ствари признавања права на дечији додатак, у нејавној седници већа одржаној дана 17.11.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије број 183-00-00043/2005-13 од 25.1.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Секретаријата за социјалну и дечију заштиту у Београду број 183-29310/04 од 8.12.2004. године, којим тужиоцу није признато право на дечији додатак за четворо деце.

Поднетом тужбом тужилац оспорава законитост решења туженог органа наводећи да је као виши официр добио премештај у Београд и да су деца у време његовог премештаја била започела школску годину у ББ, али да се малолетни ЋЋ, који није школског узраста, преселио са њим у Београд. Додаје да сама чињеница што је пријављен на адреси у Београду, не значи и да се неко други брине о деци, јер није лишен родитељског права, па чињеница да он живи у Београду, а деца у ББ, није разлог да му се не призна тражено право. Са изнетог је предложио да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган у свему остаје при разлозима датим у образложењу оспореног решења, па предлаже да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управно-правне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења произлази да је тужени орган нашао да је првостепени орган правилно применио одредбе Закона о финансијској подршци породици са децом ("Службени гласник РС" бр. 29/02) и Правилника о ближим условима и начину остваривања права на финансијску подршку породици са децом ("Службени гласник РС" бр. 29/02), јер тужилац има пребивалиште у Београду, а његова деца ВВ, ГГ, ДД и ЋЋ живе и школују се у ББ где имају и пребивалиште, због чега није испуњен услов из одредбе члана 17. став 1. Закона о финансијској подршци породици са децом за признавање траженог права јер он непосредно не брине о деци. При томе, тужени орган у образложењу оспореног решења није навео чињенице и доказе из којих би се видело да тужилац непосредно не брине о деци, нити се исти налазе у списима предмета.

Одредбом члана 17. став 1. Закона о финансијској подршци породици са децом прописано је да дечији додатак остварује један од родитеља који непосредно брине о детету, који је држављанин Савезне Републике Југославије, има пребивалиште на територији Републике Србије и остварује право на здравствену заштиту преко Републичког завода за здравствено осигурање, за прво, друго, треће и четврто дете по рођењу у породици, од дана поднетог захтева, под условима предвиђеним овим Законом.

При оваквом стању ствари, Врховни суд Србије није у могућности да испита и провери да ли је тужени орган оспореним решењем на утврђено чињенично стање правилно применио цитирану одредбу Закона, јер само због чињеница да тужилац има пребивалиште у Београду, а да се његова деца школују у ББ, не значи да он непосредно не брине о деци.

Стога, по оцени суда, тужилац основано указује у тужби на пропусте учињене у поступку доношења оспореног решења и то како у погледу правила поступка, тако и у погледу непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде закона на његову штету.

Стога ће у поновном поступку тужени орган на основу потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања, саслушањем тужиоца и његове супруге, а по потреби и извођењем других доказа на несумњив начин утврдити да ли сва деца живе у ББ (с обзиром на навод из тужбе да најмлађе дете ЋЋ живи са тужиоцем у Београду), затим ко о њима брине, ко сноси трошкове издржавања и по потреби прибавио и друге доказе

релевантне за решење ове управне ствари, а затим донети ново на закону засновано решење. Приликом доношења новог решења тужени ће поступити по примедбама суда у погледу поступка и правном схватању суда, који су обавезни за тужени орган на основу члана 61. Закона о управним споровима.

Како су оспореним решењем повређена правила поступка, а исто је засновано на непотпуно утврђеног чињеничном стању, то је Врховни суд Србије, на основу члана 38. став 2. и члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 17.11.2005. године, У. 2571/05

Записничар, Председник већа-судија,

Милка Милутиновић, с.р. Даница Богдановић, с.р.

За тачност отправка

МН